

V podaní: o. z. AKO INAK a priateľov

Čarovné rozprávky

od Pavol Dobšínský

Technická spolupráca: Ondrejkočičová Viktória, Marián Kliment

Ilustrácie: Mgr. Helena Lukáčsová

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-04836-9

OBSAH

Nebeská sláva.....	4
Soľ nad zlato	15
Železník	33
Cigán čerta ošialil.....	55

Bol raz jeden bohatý pán a mal jediného syna, ktorého volali Vilkom. Ten pán bol už veľmi starý, šedivý ako holub a slabý ako muška.. Ale Vilko bol mocný, zdravý ako ryba vo vode a pritom šuhaj krásny, že len tak lipli dievčatá za ním. Otec ho neslýchane rád mal a okrem neho ani nemal inej potechy na svete; iba to jedno nezdalo sa mu, že Vilko nemal žiadnej chuti do ženenia a že naveky len táral do sveta, že sa on veru neožení skorej, iba keď napred nebeskú slávu uvidí. Otec dal dočasu tomu pokoj; bo si myslel, že to synovi z hlavy vyvetrie. Ale ani nevedieť ako, minulo sa Vilkovi dvadsaťpäť rokov a on o dievčatá ani neobzrel sa. Tu otec videl, že týmto činom nebude nič a že už musí sám zamiešať sa do toho.

„Ej, syn môj, syn môj.“ - začne mu raz dohovárať, ale len pekne - „Ty si už, chvalabohu, šuhaj na mieste a nechybí ti nič, len aby si sa šťastlive oženil. Hľaďže, hľaď, mňa starého už nič na tom svete neteší. Ale by ma ozaj potešilo, keby som mohol zaveseliť sa ešte na tvojej svadbe. Ožen sa syn môj, ožen! Vidiš, už ti dvadsaťpäť rokov minulo, a ty si dosiaľ ani nepomyslel o veci.“

„Hej, ba veru som pomyslel.“ - povie Vilko - „Ale som sa len tak namyslel, že sa skôr neožením, len keď uvidím nebeskú slávu.“

Zarmútil sa dobrý otec nad takouto odpoveďou a zbolelo ho srdce veľmi. I Vilkovi bolo ľúto, že nemohol po vôli urobiť dobrému otcovi; ale on si to už raz tak bol zamyslel. I teraz zabral sa do svojho kostolíka, kde aj predtým modlieval sa, aby mu pán

boh dovolil, čo len kľúčovou dierkou podívať sa do nebeskej slávy. Otec i rodina ešte aj potom nahovárali Vilka, aby len oženil sa; ale to len tak šlo každý od boha deň, že Vilko modlieval sa na kolenách vo svojom kostolíku, – a neženil sa a neženil. Napokon nechali všetko tak. Prešli mesiace, prešli i roky a Vilkova žiadosť nevypĺňala sa. Naveľa - naveľa počal sám na inakšie myšlienky prichádzať a prisľúbil otcovi, že už raz ožení sa.

Otec neboráčik, keď toto od Vilka počul, hneď o desať rokov omladol. Ani nevedel, čo má od radosti počať, že jeho ostatná žiadosť voľakedy už raz vyplní sa.

Hneď kázal robiť neslýchané prípravy ku svadbe.

Najkrajšie dievča v celej krajine malo byť jeho mladou nevestou. Kde aký pán, každý bol povolaný na hostinu. Súdok peňazí míňal sa za súdkom, lebo starý pán nič

neľutoval nakúpiť, čo len bolo drahého a vzácného na svete; takže to mala byť svadba, akej od pamäti sveta nebolo.

Všetko bolo v najlepšom poriadku. Kňaz stál už pred oltárom; družice pripravili veniec na hlavu mladej nevesty a družba čakal naporúdzi, že ju povedie k sobášu. Tu milý Vilko, práve v najlepši čas, keď všetko už len naňho čakalo, vykradol sa potichu spomedzi svadobníkov a bežal do toho svojho kostolíka pomodliť sa ostatný raz pánu bohu, aby ho pripustil, čo len na okamžik, do nebeskej slávy.

Modlí sa, modlí kľachiaci na holých kolenách. Ako tak modlí sa, príde k nemu starý, staručičký človečik; – a to bol boží posol.

„No, Vilko, čo sa ty tu modlíš?“ - opytuje sa ho staručký.

„Ach, čože sa modlím? Zariokol som sa, že neožením sa skôr, iba keď prv nebeskú slávu uvidím. A hľa, už mám ísť na sobáš a ešte som nevidel nič, ani len ako za mak.“

„Nuž, a či by si predsa len chcel vidieť tú nebeskú slávu?“

„Ach, chcel, starý otec, chcel.“

„No, keď si to tak veľmi žiadaš, sadni si na môj chrbát!“

Vilkovi to nebolo treba dva razy povedať, vysadol si, a len čo si vysadol, zmizol mu spopred očí svet. Nikto nevedel, čo stalo sa; nikto nevidel, kde podeli sa, ktorou stranou zaleteli starec aj Vilko. Len, vraj, zašuchotalo to a taká utešená vôňa rozľahla sa po celom svete, že si ľudia nestačili ani zdravkať, čo sa im tak veľmi kýchalo.

Posol boží s Vilkom v okamžiku doletel k nebeskej bráne.

Tu ho zložil dolu, vyzliekol mu šaty, zavesil naň nebeský oblek a tak ho pustil do neba.

Ale žiaden človek, čo by hneď sto ráz múdrejší bol od toho najmúdrejšieho, nevie povedať, ako vodilo sa Vilkovi tam v tom nebi, len to je isté, že mu veľmi dobre muselo byť, lebo zabudol na otca i na nevestu i na všetko, čo mu tu dolu milé bolo. A keď posol boží prišiel k nemu, aby už šiel domov.

„Eh!“ - povedal mu Vilko - „Ešte som len jednu hodinku tu dopraj, že mi dopraj, nech sa pobavím ešte za jednu.“

Minula i druhá hodinka tak ľahko ako milý sen a Vilkovi nechcelo sa ešte dolu; bo keď ho volal posol, prosil sa mu zasa.

„Ach, nože ma, no nechaj ešte aj za tú tretiu hodinku, veď ti už potom pôjdem.“

Staručký dal sa uprosiť a Vilko tešil sa zas v tej nebeskej sláve. Ani nebadal, ako mu chytro preletel

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čarovné rozprávky.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.